

Taip jos ir gyveno. Beždžionė **BE** imdavo daiktus iš vienos vietos ir dėdavo į kitą. Beždžionėms tai patinka, nors pabosta. O žirafa **ŽI** žiūrėdavo į saulėlydžius pro vieną langą ir į mėnulį pro kitą. Žirafoms tai irgi patinka, nors pabosta.

– Kodėl tu mano šukas pakišai po stalu? – supykusi klausdavo žirafa **ŽI**.

– O tu lišk po stalu ir išsitrauk, – šaipydavosi beždžionė **BE**.

Žirafa **ŽI** negalėjo palįsti po stalu, tad liūdnei toliau žiūrėdavo, kaip leidžiasi saulė ir teka mėnuo.

Beždžionė **BE** namuose žinojo visus daiktus. Nebuvo mačiusi tik saulėlydžio.

– Kaip atrodo tas saulėlydis? Į kokį mūsų daiktą panašus? – klausdavo ji.

– O tu lipk ir pažiūrėk, – atsakydavo žirafa

ŽI. – Ar moki tik maivytis prieš veidrodį ir lindėti po stalu?

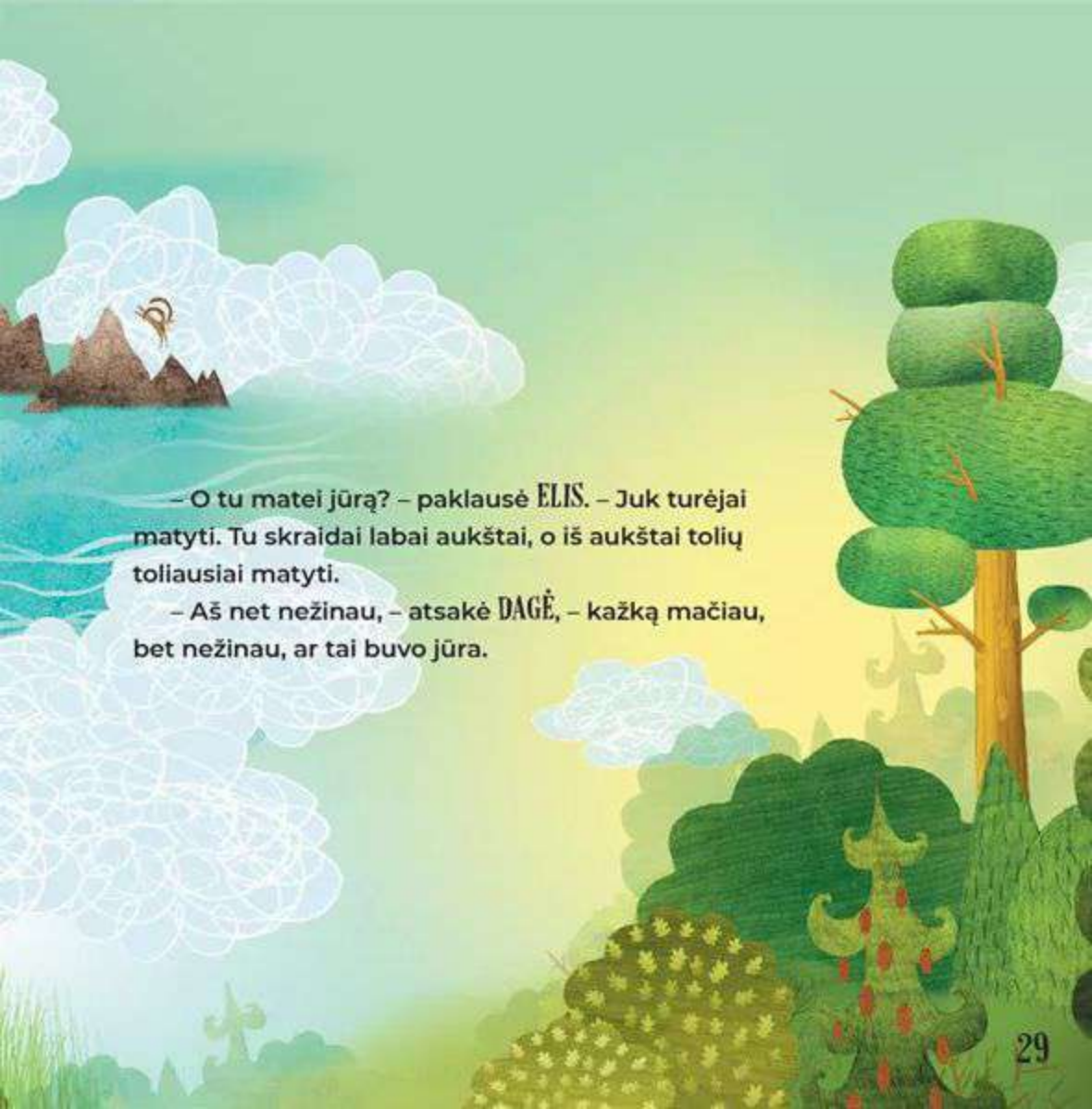
- Kaip ten ta saulė leidžiasi? - klausdavo beždžionė BE žirafos ŽI.

- Labai gražiai, - atsakydavo ŽI. - O kas veidrodyje matyti?

- Puikus vaizdas, - atsakydavo BE. - Gražesnis už saulėlydį.

– O tu matei jūrą? – paklausė ELIS. – Juk turėjai matyti. Tu skraidai labai aukštai, o iš aukštai tolių toliausiai matyti.

– Aš net nežinau, – atsakė DAGĖ, – kažką mačiau, bet nežinau, ar tai buvo jūra.